

Ed Clarke

DRAK do kapsy

bambóok

I malinké tajemství nadělá velké problémy...

bamb**oo**k

Ed Clarke

DRAK
do kapsy

Věnováno Miriam, Rose a Rachel

Prolog

Stalo se to nejspíš v sobotu nebo v neděli, pravděpodobně někdy začátkem září. Na takových podrobnostech ale Mari nezáleželo. Důležité bylo, že si velmi přesně pamatovala, co se toho dne odehrálo. Byla to jedna z věcí, které vás navždy změní, které vás učiní zvláštními, jenže trochu jinak, než byste si vy sami přáli.

Rodiče vzali Mari na piknik na hřebeny Worm's Head v Rhossili, asi hodinu jízdy od jejich farmy. Když zavřela oči, doteď cítila slabé poryvy větru vanoucího nad velkou zátokou. Proháněl se kolem ostrova vyčuhujícího do moře jako obří plesiosaurus, který se

snaží vysvobodit ze zajetí skalnatých útesů. A dodnes také zřetelně viděla své drobné pětileté prstíky ukryté v bezpečí tátovy veliké farmářské ruky, když spolu kráčeli po pěšině. Cítila, jak ji na dlani škrábe jeho kůže ztvrdlá a zdrsnělá prací. Bylo to uklidňující.

Rozložili si deku pod osamělý buk, který hrdě a sám nějak dokázal odolat zuřivým pobřežním větrům. Mari seděla opřená o jeho kmen, popíjela čerstvý jablečný mošt, který pro ni otec sám vymačkal, a cítila se šťastná jako nikdy předtím.

Bouře, která se na Worm's Head přihnala, je zaskočila nepřipravené. Rodiče si možná mysleli, že se přezene stejně rychle, jak přišla. Nebo si prostě ten kouzelný den nechtěli nechat překazit počasím. Ať tak či tak, rozhodli se, že bouři přečkají pod tím statečným osamělým bukem.

Až na to, že Mari tam s nimi nezůstala. Už si nevzpomínala, proč měla takovou chuť rozběhnout se pod širé nebe a hrát si mezi kapkami deště, ale udělala to. A tatínek se rozběhl za ní a zvedl ji do své silné náruče právě ve chvíli, kdy se k němu z toho nejčernějšího mraku spustil bílý rozvětvený blesk.

O šest let později

Duc, duc, duc.

Mari ducala hlavou do okýnka otlučeného Land Roveru, poskakujícího po nerovné cestě. Lhostejně upírala zrak kamsi před sebe. Nechtěla tady být.

Duc, duc, duc.

Koutkem oka viděla svou maminku Rhianu, jak se usilovně snaží vymyslet téma k hovoru.

„Kdybys...“

„... tak měla rozum,“ povzdychla si Mari.

Rhiana se usmála, ale Mari se na ni nepodívala.

Vrátily se k obvyklému trapnému mlčení. Do čelního skla začaly pleskat dešťové kapky. Rhiana spustila letité stěrače, které s vrzáním a pískáním rozmazaly vodu do slabší vrstvy.

Po chvíli, která Mari připadala jako věčnost, Rhiana zastavila na kraji velkého pole. Mari uviděla na zemi ležet telátko. Dýchalo rychle a mělce.

Maminka k němu kývla hlavou. „Nechceš jít dneska se mnou a podívat se?“

Mari se zamračila. Takhle to normálně nedělaly. Normálně se Rhiana došla na nemocné zvíře podívat sama a Mari jí šla pomoci, jen když to bylo potřeba.

„Ale já nevím, co mám dělat.“

„Už jsi dost velká, Mari,“ usmála se Rhiana povzbudivě. „A mně by to hodně pomohlo.“

Jenže to nebylo tak jednoduché. Rhiana měla péči o zvířata v krvi. Prostě měla takový vrozený instinkt. Mari si nemohla dát ani berušku do krabičky od sirek, aby jí přes noc nepošla. Tatínek taky nebyl farmář odjakživa – původně byl geolog – ale zase měl talent na zahrádkaření. Za statkem vybudoval krásnou zeleninovou zahradu. Všichni říkali, že on

a Rhiana jsou dokonalý tým. Ale pak, po té bouřce, už v týmu zůstala jen Rhiana s Mari. A už zdaleka nebyl dokonalý. Kdysi krásně udržovaná zahrádka se proměnila ve smutnou zarostlou džungli, Rhiana musela trávit veškerý čas na polích s dobytkem a od Mari se očekávalo, že jí bude pomáhat. Ať chce, nebo nechce.

I když jí to nepřipadalo jako nejlepší nápad, otevřela Mari rozvrzaná zrezivělá dvířka džípu a vyskočila ven do deště. Přicházel od Bristolského zálivu a donutil ji přimhouřit oči. Sklonila se k telátku, váhavě natáhla ruku, aby ho pohladila po hlavě, ale přitom se od něj raději držela co nejdál.

„Copak ti je?“ zašeptala a snažila se mu nedívat přímo do očí.

Telátko přidušeně zabučelo. Mari cítila, jak se pod její dlaní chvěje.

„Já vím, že neumíš mluvit,“ řekla mu, „ale hádám, že jsi nastydlé. Potřebuješ se schovat někam do tepla, takže šup s tebou dovnitř.“

Popadla telátko za boky a pokusila se ho zvednout na nohy. Zvíře zařičelo bolestí.

Rhiana už byla venku z auta a spěchala k nim. „Mari, nedělej to!“ vykřikla.

Mari polekaně odskočila. „Co je?“

Rhiana se snažila telátko uklidnit. „Má zlomenou nohu. Nesmíš s ním hýbat.“

„Ale jak to mám poznat?“ zaúpěla Mari.

„Promiň, to je moje vina,“ dodala Rhiana už tišším hlasem. „Neměla jsem to po tobě chtít.“

Zahanbená Mari si zalezla zpátky do auta a přes zablácené okýnko sledovala, jak Rhiana pečuje o telátko. V přihrádce na rukavice našla sáček gumových medvídků a začala je provinile přežvykovat. Když se dveře znovu otevřely, byl sáček prázdný a odhozený na podlaze.

„Budu muset dojet pro veterináře,“ oznámila Rhiana, otočila klíčkem v zapalování a zařadila zpátečku.

„A mohla bych už...?“ zeptala se Mari a ukázala na nadtý batoh pohozený na zadním sedadle.

„Teď?“ opáčila Rhiana. „Musíme ještě opravit ohradu v tom rohovém výběhu. A přerovnat balíky slámy ve stodole.“

Na farmě bylo pořád co dělat. A na každou z těch prací bylo už včera pozdě.

„Dokud je trochu světlo...“, žadonila Mari.

„Vážně musíš, miláčku?“

Mari se svalila do sedačky. Věděla, že její plány budou zase odsunuty. Tak jako vždycky.

Ale dnes si Rhiana povzdychla a povolila. „Balíky by možná mohly počkat do soboty. Ale drž se dál od útesů, kdyby padaly kameny. Po dešti je to vždycky nebezpečnější. A...“

„Dávej pozor na příliv. Ano, to všechno vím, mami.“

Mari honem vyskočila z auta, než si to maminka rozmyslí. Zabouchla za sebou dveře, přehodila si batoh přes rameno a omluvně se podívala na zraněné tele.

Do Mariina kroku se vrátila jiskra. Přešla pole až k bráně. Když ji přelézala, na chvíli zastavila a pokochala se výhledem. Déšť začínal polevovat a skrz těžká mračna už vykukovalo sluníčko. Paprsky jeho světla se snášely na pobřeží Glamorganu, Bristolský záliv i pahorky Somersetu na protějším břehu.

Napravo na vrcholku útesu zářil jako ve světlech reflektorů bělostný maják. Mari se pro sebe usmála, seskočila a vydala se podél živého plotu k pěšině po útesech.

Za chvíli už byla dole na pláži. Zhluboka vdechovala mořský vánek, který jí jemně odfukoval vlasy z tváří. Teď byla Mari konečně ve svém živlu. Shodila batoh na kamení, otevřela největší kapsu a radostně nakoukla dovnitř.

„Už jsem tady, kamarádi,“ pronesla.

Pak kousek po kousku vybalila obsah batohu: velké kladívko, sekáček a štětec. A v neposlední řadě bílou tvrdou přilbu a číré ochranné brýle.

„Můžeme se pustit do práce.“

Kapitola 2

Tohle pobřeží milovala Mari v kteroukoli denní dobu, ale „kouzelná hodina“ soumraku byla její nejmilejší. Slunce zalévalo vápencové útesy teplým oranžovým světlem, a když bylo dost jasno, mohli jste se dívat, jak ta velká žhnoucí koule zapadá přímo do úzké výseče moře, která oddělovala Devon od pobřeží Pembrokeshiru. Právě v tuhle dobu ji vodíval dolů na pláž táta, když byla ještě malá.

Vzpomínala, jak jí vyprávěl příběhy o vrstvách hornin, o tom, jak vznikly, a o ohromných mořských stvořeních, která brázdila vody pod jejich nohama před miliony let. Aspoň Mari si myslela, že

jsou to jen příběhy – až do dne, kdy na pláži našli zkamenělinu. V tu chvíli jí došlo, že otcovy příběhy se doopravdy staly.

Právě ona zkamenělina byla dnes jejím nejcennějším majetkem. Byla to Anningella, mušle pojmenovaná po nejslavnější sběratelce fosilií v dějinách, Mary Anningové. Tatínek Mari vyprávěl, že v době, kdy Mary žila, v devatenáctém století, ani jejím příběhům nikdo nevěřil. A nejen proto, že existence obřích mořských monster se jevila jako nepravděpodobná, ale i proto, že Mary byla žena, a v těch dobách představa ženy-vědkyně, která učiní významný objev, všem připadala k smíchu. A potom vzal Mari za ramena a řekl jí: „Nedopusť, aby ti kdokoli bránil stát se tím, čím se chceš stát.“

Mari otcova slova dodnes nezapomněla. Kráčela po pláži se svou paleontologickou výbavou a věděla, že je nezapomene nikdy. Maminka si sice přála, aby dělala něco jiného, ale Mari byla odhodlaná stát se přesně tím, čím se chtěla stát. Krávy ji prostě vůbec nezajímaly. Ona chtěla být paleontoložka. Vědkyně. Jako táta. Vrstvené útesy velšského

pobřeží Glamorgan pro ni byly jako stránky obrovské dějepisné knihy, které jen čekaly, až si v nich začne listovat. Kdo ví, jaká pradávna stvoření se mezi vrstvami vápence a břidlice dala objevit?

Mari bez námahy přeskakovala mezi balvany na kamenité pláži. Kousek před sebou uviděla hromadu čerstvě popadaného kamení. Útes, z něhož se hornina odštípla, zářil jasně žlutooranžovým svitem mezi zvětralými vrstvami po obou stranách. Sesypané balvany se pod ním tyčily ve vysoké svažité haldě. Vypadalo to, jako by nějaký obří pirát vysypal na zem mamutí pokladnici a dovolil Mari, aby si z ní vysbírala všechny klenoty. Trvalo jen chvíli, než její zrak zachytil na jednom kameni spirálovitý tvar. Byl článkovaný a vypadal trochu jako šnečí ulita.

Hadí kámen! Její otec by se smál, protože lidé si dříve mysleli, že tyto tvary jsou zkamenělí hadi. Ale Mari věděla, že je to výmysl a skutečnost je mnohem zajímavější. Byly to zkamenělé pozůstatky amonitů, vyhynulých mořských živočichů, kteří žili před více než 65 miliony let.

Mari zkontrolovala, jestli jí přilba sedí pevně na hlavě, a nasadila si ochranné brýle. Nato si klekla na kamení a začala kladívkem a sekáčkem opatrně odštipovat horninu kolem starověkého živočicha. Slunce za ní zapadalo v celé své slávě, ale tak každodenní jev Mari nemohl zaujmout. V dlani svírala amonita a připadala si, jako by byla první člověk na světě, kterému se kdy dostalo takové pocty. Celé tělo jí rozechvívalo radostné vzrušení. Představovala si, jak se řítí nazpátek jako cestovatelka časem až k okamžiku, kdy drobné stvoření poprvé přistálo na mořském dně, zatímco nad ním ichtyosaurus vesele chňapal po prehistorických rybách.

„Pěkný kámen,“ ozval se najednou hlas kdesi nad ní.

Mari leknutím vyskočila. O něco výš na haldě kamení seděl chlapec asi v jejím věku a pozoroval ji. Nikdy dřív ho tu neviděla. Měl tmavou pleť, divoce rozčuchané kudrnaté vlasy a přerostlou ofinu, která mu padala do očí.

„Je tu hezky, vid?“ pokračoval a zadíval se k zapadajícímu slunci.

Mari zvedla ruku a ukázala na kameny, na kterých si hověl. „Tam nahoře bys sedět neměl,“ upozornila ho. „Po dešti je to nebezpečné. Voda vymílá útesy a pak z nich padají kameny.“

„Jako tyhle?“ ukázal na hromadu pod sebou.

Mari přikývla.

„Tak proto...?“ poklepal si na hlavu, čímž poukázal na její bílou ochrannou přilbu.

Mari znovu přikývla.

„A co...?“ ukázal si kluk dvěma prsty na oči.

Mari si v rozpacích sundala ochranné brýle a složila je. „Kvůli kamenným úlomkům,“ vysvětlila polohlasem.

Kluk se zakřenil. „Kamenným úlomkům,“ zopakoval si pro sebe s úsměvem.

Mari si nebyla jistá, jestli si z ní neutahuje. Věděla, že většina dětí ve škole ji má za potrhlou malou vědkyni. Spolužačka Fiona vedle ní odmítala sedět, prý protože se bojí, že by „na ní Mari mohla dělat pokusy“.

Upřímně řečeno, Mari věnovala poměrně dost času úvahám o tom, jaký druh pokusů by na Fioně

ráda prováděla, kdyby dostala příležitost, ale zatím ji nenapadlo nic dostatečně odporného.

„Bylo by špatné, kdyby tě trefil do oka,“ dodala Mari.

„To zní ošklivě,“ řekl kluk a pohodil hlavou, aby si odstranil z očí ofinu. „Díky za tip.“

Znělo to upřímně. Mari napadlo, že se v něm možná spletla. Proč bylo vždycky tak těžké vyznat se v lidech? To byl důvod, proč jí bylo líp samotné. Nedovedla pochopit, jak funguje celý ten blázinec s oblíbeností u druhých. Připadalo jí, že aby byl někdo oblíbený, musí hlavně dělat to samé co všichni ostatní a mít rád to, co mají rádi všichni ostatní, a chovat se hnusně ke každému, který to samé nedělá a rád nemá. Ale Mari věděla dobře, co má ráda – a věděla, že se tím od všech ostatních nemůže víc odlišovat.

„A co to tam dole vlastně děláš?“ zajímal se chlapec.

Mari se rozhodla nechodit kolem horké kaše. „Jsem paleontoložka,“ oznámila.

„Aha,“ odpověděl chlapec. „Já jsem metodista.“

Teď už Mari vážně nevěděla, jestli si z ní nestřílí. „Studuju fosilie,“ dodala.